

šlo k ujednání, v žalobě tvrzenému, mezi stranami, na části svědkovy výpovědi, znějící doslovně: »Tenkrát jsme se zřetelem na to, co bylo pověděno nahoře, pouze na saisonu 1920«, a z toho odvozuje, že ujednání to vztahovalo se pouze na saisonu 1920, nevztahovalo se však na další, pozdější saisony a podpírá tento svůj právní závěr dále svědeckou výpovědí téhož svědka, znějící doslovně: »Ale když pak žalovaný i v dalších letech zůstal v bytu, požádali jsme ho opětně o výměnu pokoje na dobu saisony a žalovaný vždy vyhověl této žádosti, zejména nás ujišťoval pokaždé, že se vystěhuje co nejdříve.« K tomu dodal svědek: »Připomínám, že po každé opětované vyzvání bylo vlastně upomínkou, by výměna byla provedena opětně.« Leč při výkladu smluv nesluší podle §u 914 obč. zák. lpěti na slovném znění výrazu, nýbrž je vyšetřiti úmysl stran a rozuměti smlouvě tak, jak to žádá obyčej poctivého obchodu. Bylo zjištěno, že na saisonu 1920 myslely strany jenom se zřetelem na to, co bylo pověděno nahoře, totiž, že nájemní smlouva uzavřena byla jenom proto, poněvadž žalovaný ujistil žalobce, že v najatém bytě nezůstane dlouho, že se pravděpodobně vystěhuje na jaře, při čemž ujistil žalobce, že když se nevystěhuje na jaře, že jim vymění jeden pokoj ve třetím poschodí za pokoj ve čtvrtém poschodí. Bylo-li v nájemní smlouvě přes opětující se ujišťování žalovaného, že se vystěhuje, podle § 1114 obč. zák. pokračováno, nebyla tím původní smlouva nájemní nějak změněna, zejména ne ve příčině smluvní povinnosti žalovaného, že v době saisony pokoj ve třetím vymění za pokoj ve čtvrtém poschodí, a je lhostejným, zda žalovaný musil býti požadován, pokud se týče upomínán, by vyhověl tomuto smluvnímu ujednání, kdyžť je jisto, že to bylo součástí jeho nájemní smlouvy, na jejíž splnění mohl býti úspěšně žalován. Výklad druhé stolice příčí se zřejmě obyčejům poctivého obchodu, uváží-li se, že jde a šlo, jak dovolatelé tvrdili už v první stolici, o pronájem zařízeného pokoje pro lázeňské hosty pro přechodnou dobu a uváží-li se všeobecně u soudu známá okolnost (§ 269 c. ř. s.), že jde o světové lázně, v nichž ubytování lázeňských hostů vytvořilo zcela zvláštní poměry, jimž se i žalovaný podrobil svým smluvním, zákonu o ochraně nájemců se nepříčícím ujednáním.

Čís. 6790.

Příslušnost podle §u 49 čís. 5 j. n.

Pro žalobu o odškodnění za úrodu, jež byla při vrácení pachtovaných pozemků na pozemcích, jest výlučně příslušným okresní soud.

(Rozh. ze dne 10. února 1927, R I 43/27.)

Po skončení pachtu žaloval pachtýř propachtovatele na okresním soudě o odškodnění za úrodu, jež zůstala po skončení pachtu na vrácených pozemcích. K námitce věcné nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti. Důvod y: Podle §u 49 čís. 5 a 83 j. n. náležejí spory z pachtovního poměru k výlučné příslušnosti okresního soudu podle polohy

věci bez ohledu na to, zda poměr pachtovní v čase podání žaloby ještě trvá, čili nic. Takovým sporem jest též projednávaný spor, jehož zdrojem je pachtovní poměr, již se skončivší, jak patrně z §u 1109 obč. zák., i když jeho obsah strany nepojmou do pachtovní smlouvy. Okolnost, že v §u 49 čís. 5 j. n. mluví se o sporech ze smluv pachtovních, není rozhodna, neboť úmyslem zákona bylo zde právě tak jako v §u 83 j. n. slovy »rozepře z pachtu« označiti spory z poměru pachtovního.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel odkazuje se na správné důvody napadeného usnesení, k nimž hledě k vývodům dovolacího rekursu se dodává, že žaloba se domáhá odškodnění za úrodu, která po skončení pachtu na vrácených pozemcích zůstala, že tedy jde o spor, který vzešel z pachtovního poměru, totiž ze vrácení pachtovních pozemků (§ 1109 obč. zák.). Kdyby nebylo bývalo tohoto poměru, nebylo by došlo ani k tomuto sporu. Podle §u 49 čís. 5 j. n. náležejí v e š k e r é spory ze smluv nájemních nebo pachtovních — až na dvě výjimky, o které tu nejde — před okresní soudy. Pro žalobu o náhradu za úrodu ponechanou na pachtovaných a propachtovateli vrácených pozemcích není výjimky, takže i tato žaloba náleží výlučně před okresní soud.

Čís. 6791.

Zavázal-li se manžel smírem při dobrovolném rozvodu, že bude platiti manželce výživné měsíčně předem, že jeho vyživovací závazek trvá i pro případ následující manželské rozluky, že zaniká, provdává-li se manželka opětne nebo je-li na její straně soudně zjištěna skutková podstata §u 502 (525) tr. zák., trvá jeho vyživovací povinnost i po rozluce, ale jen pokud se manželka neprovdá anebo pokud v jejím chování nebude soudně zjištěna skutková podstata buď §u 502 nebo §u 525 tr. zák. Podmínka tato není ani nemravňou ani nemožnou.

Pokud dlužno spatřovati v chování se manželky porušení manželské věrnosti podle §u 525 tr. zák.

Vyživovací povinnost manželova nezanikla již vznikem skutkové podstaty porušení manželské věrnosti podle §u 525 tr. zák., nýbrž teprve prvního měsíce následujícího po té, kdy byla podána žaloba o určení, že zanikla vyživovací povinnost manželova, již měl manžel plniti měsíčně předem.

(Rozh. ze dne 10. února 1927, Rv I 694/26.).

Smírem při rozvodu manželství od stolu a lože zavázal se manžel, že bude platiti manželce výživné měsíčně předem. Povinnost k placení tohoto výživného měla, jak smír výslovně uvádí, trvati i pro případ rozluky manželství stran, měla však zaniknouti ve dvou případech: v případě, že se odpůrkyně znovu provdá, avšak také v tom případě, že se dopustí činu, v němž bude zjištěna soudně skutková povaha přestupku